

Előfizetési ár:

Egész évre.....6 frt — kr.
Félévre .....3 " — "
Negyedévre.....1 " 50 "
Lelkészeknek, tanítóknak,
kisebb fizetésű hivatalnok-
oknak, tanulóknak és kisipa-
rosoknak negyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KATHOLIKUS HETILAP
MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP

Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:

Budapest,
VIII., Mária-utca 30.
hova a lap szellemi részét
illető levelek, valamint a z
előfizetési pénzek küldendők.

Kéziratok nem küldetnek
vissza.

Felelős szerkesztő: Kador Sándor.

Előjelek.

Európa nagy válság előtt áll. Ezt mondja és hirdeti mindenki, a ki a nagy világgal némi összeköttetésben áll. A kereskedelem, ipar, minden a legkétségbeejtőbb pangás közt csak tengődik. Nincs forgalom, kivitel, bevitel. Az iparos nem tud munkát adni, a kereskedő zsebre vághatja kezét akár hetekig, a vállalkozók egész raja a legkisebb kamatlábbal megelégedve kénytelen elhelyezni pénzét, várva és remélve jobb időket. A gazda nem talál vevőt, terményeit halomra gyűjtve, csaknem értéktelen holminak tekintheti.

Anglia, a hol még mindig akadt munka, munkaszünetel, Franciaország és Németország csak úgy van, még Magyarország áll aránylag legjobban, mivel legalább egyes üzletág ha nem is virágzik, de mégis teljes pangásnak nincs kitéve.

De a jelek oda mutatnak, hogy nem sokára mi is oda jutunk.

A szegénység és nyomor lett leghívebb vendége Magyarországnak. A gentryosztály csak névleg létezik, de még a főurak is kénytelenek gátat vetni igényeiknek.

A haladás következményei ezek, a túlpangás beállt Európában és be fog állni az egész világon.

A materialismus szüleménye ez. A ki a földtől nem akar elválni, ahhoz ragad — mint koldus.

Országunk jólétnek örvendett, és örvendhetne ma is annak — ha a modern anyagelvűséggel nem cseréli fel ősi erényeit.

Volt mindenünk, gazdagok voltunk, — nem tudtuk azt megbecsülni, részint léhaságokra költöttünk túl, részint meg gondolatlanul bocsátkoztunk oly dolgokba, melyeket erszényünk tiltott, ám hasztalan énekeljük ma már hajdani jólétünket és dicsőségünket!

Sopánkodás helyett tetterre kell buzditanunk egymást, tetterre úgy anyagilag, mint szellemileg.

Anyagilag úgy, hogy szorítkozzunk kiadásainkban a legszükségesebbre, kerüljünk minden fölöszt, haszontalant.

Szellemileg pedig vegyünk csakis oly táplálékot, mely nem ront, nem aljasít.

Az emberiségnek nemesak testi szervezete satnyult az úgynevezett civilizatio alatt a mesterkelt ételneműek által, hanem romlott lelke és szive a modern sajtó termékek által különösen.

Hányszor halljuk emlegetni, „már nincsenek gyermekek!” a milyen furesán hangzik ez, épp' oly igaz ez állítás.

Milyen volt fiatalságunk csak 50—60 évvel ezelőtt! S milyen ma!

Mily kimondhatatlan bájos volt az ifjú akkor és ma.

Nem képzelődés ez, hanem való. Ifjainkban a szüzi ártatlanság és romlatlan sziv adta meg ama kellemet, ami ma teljesen eltűnt.

Ifjaink már talán nem is léteznek! Hisz alig gyermek, már az ifjúság örömein túl esett és így fokozatosan.

Ez pedig mind a modern civilizatio eredménye.

A felvilágosodás ássa meg korának kora sírját.

Épp azért kell vigyáznunk és ügyelnünk, hogy ifjaink mindkét nemből csak is jó olvasmányokkal töltsenek el.

Kimondhatatlan hatást gyakorol továbbá a serdülő ifjakra a példa. A szülők cselekedetei, szavai mélyen vésődnek a fiatal és üde szívekbe. Sokan és számtalanok a gyermekkori helyes nevelés következtében bírták megállani az élet nehéz pályáján. Az anya vallásossága, az apa hite, a gyermek szívében a legézebb virágot kelti, mely az életben hatalmas fává növe, biztos támaszt nyújt számára.

Az előjeleket mi abban véljük felismerni, hogy sokan, kik csak néhány évvel ezelőtt nevetve, gúnyolódva fordultak el tőlünk, midőn kath. körről beszéltünk, ma, helyeslőleg nyilatkoznak és szükséges voltát az ily erkölcsnemesítő, körnek elismerik.

A Mindenható csodákat bír teremteni, talán megkegyelmez végromlásnak indult szegény hazánknak, megtérni engedi azokat, kik tőle hálátlan szívvél elfordultak.

Ha ez így történik, úgy ne aggaszson minket deficit, ellenség, rossz gazdasági viszonyok, pangó kereskedelem, — minden jóra fordul és: él magyar, áll Buda még!

Kador Sándor.

A XIII. Leo a socialis kérdéstről.

A pápa a francia munkások jubilaris zarándoklatának fogadása alkalmával nagy beszédet mondott, melyben a socialis kérdéstről következőleg nyilatkozott:

Fogadjátok üdvkivánatainkat, szeretett fiaink azért, hogy részt vesztek a

kézi munka keresztény regeneratiójában. A titeket oly közletről érintő socialis kérdések megfejtése csak e regeneraczióba, s a kath. egyház és fejének tanítása s a keresztény elvekhez való visszatérésbe van letéve. Mindenkoron kívántunk ismételni e helyen, hogy az egyház féltékeny gondoskodással foglalkozott a szegény és munkás osztályok sorsával. Másrészt az egyház mindig figyelmeztette a gazdagokat és hatalmasokat kötelességükre, hogy segélyezzék szegényebb sorsu testvéreiket, s hogy tiszteljék bennük az embert és a keresztényt. Akkor, midőn szavát jobban hallgatták a népek, s midőn inkább engedelmessé váltak annak; midőn tevékenységének szabadsága kevésbé volt akadályozva, s gazdagabb forrásokkal rendelkezhetett; akkor segített az egyház a szegényeken, nemcsak szeretetének adományaival, hanem azzal is, hogy amá nagyszabásu egyesületi intézményekkel alkotta és pártfogolta, a melyek oly hathatósan mozdították elő a művészetek és mesterségek haladását és amelyek magukat a munkásokat a jólét és jó mód nagyobb mértékével látták el. S az egyház, anyai gondoskodásának szellemét belevezette a népek szokásaiba és erkölcsibe, a városok helyhatósági szabályzataiba, s az államhatalom törvényei és rendelkezésibe. Kétségtelen, hogy az utóbbi tényezők közbevetése és akcziója nem mellőzhetlenül szükségesek, ha a munkát és az ipar gyakorlatát szabályozó viszonyokban semmi olyas nem akad, ami az erkölcsiség, az igazságosság, az emberi méltóság és a munkásság családi életének hátrányára volna; de mikor valamelyik ezek közül fenyegetve vagy károsítva van, az államhatalom a társadalmi közjólét fogja művelni, ha illetékesen, az igazságos korlátok között közbeveti magát; mert ő reá tartozik polgárai és alattvalóinak igazi érdekeit védelmezni és pártfogolni. Egyébiránt azt, amit azelőtt tanított és művelt az egyház, ugyanazt hirdeti s ugyanazt törekszik megvalósítani ma napság is. De, sajnos, ahelyett hogy jötevő cselekvésének kedveznének, makacsul és erélyesen ellenkeznek vele. S ime most ezért nem koronázza törekvéseit ugyanazon siker!

A papneveldek irodalmi iskoláihoz.

Régi óhajunknak adunk nyilvánulást, midőn ajánlatunkat és tervezetünket ezennel nyilvánosan közöljük.

A papneveldei irodalmi iskolák sokkal nagyobb hivatással bírnak mintsem nyíltan ki ne fejeznők a fölötti sajnálatunkat, miszerint ama sokszor csakugyan kiváló munkálatok, egyes nagyhirű és nagy fontosságú munkák sikerült fordításai a levéltárakban elporladnak, a feledés országában ki sem tud felőlük.

Tudjuk mi azt, előre kijelentjük, miszerint a hittanhallgatónak alig marad ideje irodalmi tésen működni; tudjuk, hogy akkor még az nem is hivatása — de az ifjú lélek, mely napról napra gyarapodik, szent gondolatokkal és magas eszmékkel telik, lehetetlen, hogy néma maradjon, a tanultak, olvastak fölött egyéni nézetét, szíve és lelke sugalmait magába fojtja.

És épp ezért lön meg is engedve, hogy ez irodalmi iskolák működjenek, sőt sok helyütt támogatásban is részesülnek.

Ma a sajtó az ellenség leghatalmasabb fegyvere és így azt forgatni legalább is egyaránt, el kell sajátítanunk. Ezt pedig elsajátítani az ifjú, tanulókorban kell.

Volt alkalmunk tapasztalni, hogy ezen irodalmi iskolák nevezetesebb tagjai, nem csupán hívei, hanem lelkes munkásai lettek az irodalomnak, közülök akárhányat serény és számottevő munkatársunknak tisztelhetünk.

Meg vagyunk győződve, hogy az irodalmi iskolák tagjainak nagyobb része szívesen fogadja ajánlatunkat, ha ugyanis lapunkat az összes irodalmi iskolák hivatalos közlönyei felajánljuk.

Ha ajánlatunk el lesz fogadva, az irodalmi iskolák munkálkodása meg lesz könnyítve, a mennyiben meg nem történhetik, hogy egy és ugyanazon mű fordításába fognak.

Folytonos összeköttetés lévén, az egyik a másikat buzdítani fogná, tudva mit és mennyit teremtett az egyik vagy másik.

A „Korunk“-ban csak is az apróbb munkák közöltetnének.

Az olvasó közönség mindig tudomást szeretne az egyes munkák megjelentéről, a megrendelők száma bizonyára csak emelkednék. Másrészt correct és megbírált jó irányú munkákkal szaporodva a „Korunk“ annak terjedése is biztosítva lenne, a mi által el lenne érve a ezél és egy a kor igényeinek megfelelő nagy terjedelmű képes kath. hetilap biztos alapot nyerve a világi katolikusokat is megnyerhetné teljes számban.

Az egészhez nem kellene egyéb mintha az irodalmi iskolák t. elnökei az ügyet megszívelve, megjegyzéseiket és észrevételeiket közölve megtennék a lépéseket az előjárásnál. Mihelyt a közös megállapodás létrejönne, mihez nem is kellene sok idő, ujértől kezdve a magyar irodalmi iskolák közös közlönye lennének.

Indítványunkat haszonlesés nélkül tesszük és ki is jelentjük, hogy nem talán azért, hogy ingyen munkálatokat kapjunk, mivel mihelyt módunk enged; a tisztelet díjat az egyeseknek csak úgy megfogjuk adni mintha az egész tervezet figyelmen kívül marad; bennünket a közös érdek vezérel, úgy a hittanhallgatók valamint az olvasó közönség érdeke.

Isten adja, hogy indítványunk elfogadtasék — bizonyára előnyére lesz az irodalomnak.

K. S.

Mindszenty hazafias lyrája.

Irta: Árvay Sándor.

(Folytatás.)

Most itt borong a vesztett ősi kincsen. A 16. század, mely megtörte a hit egységét, megtörte a nemzet hatalmi állását. ha visszatér a hit, újra felragyog az ősi dicsőség. Telekessy István egri püspök emlékében a hazáját mélyen szerető főpapot rajzolja. A beteg, sebbel teli honvédet Dobó sirjához küldi, hogy ott keressen irt nagy bánatára. (Dobó szíve.) Képzete szárnyain bánatosan száll a rodostói temetőbe; az onnan jövő szellőtől esengve kér pár gyöngyszemecskét a honfi szívnek szent porából. (Kikeletkor.) De nemesak a múlt nagy lelkei veszik őt körül, fájdalmasan zokog nemzetével, a jelen nagy férfainak elvesztése fölött is. Széchenyi halálakor szépen fejezi ki annak fáradhatatlan munkásságát:

Hol egy porszem a hazából,
A dicsőnek nyughelyül
Melybe munkás homlokára,
Egy forró csepp nem vegyül?

Hasonlóképen kesereg Deák Ferencz halálakor. Nagy alkotmány apostol halt meg Deákban, ki a király és hon szívet összefonta; az önzetlenség puritánja, ki a honért üldözött mindent, de a hont nem kockáztatta semmi kincsen s vigasztalva szól nemzetéhez:

Ne sírj hazám, ne sírj te nemzet.
Viharban, búban, vérben edzet.
Kiért keseregsz ennyi könnyvel,
A halhatatlanság vitte őt el.

(Deák F. emlékezete.)

A régi magyar hazafias költészetnek egyik kiváló jellemvonása az Isten anyjához való ragaszkodás. Szent István midőn egyetlen reménye. Imre meghalt, búsan tépelődött s nem tudta, hogy ki áll majd a keresztrel e most megváltott nép elé. Honfibu szülte könnyel telt szemét az ég királynéjához Máriához fordítá. Neki ajánlotta fel zsenge ültetvényét, a kereszténység kertjében, hozzá fohászodott, hogy legyen anyja elárvult népénél. S a nemzet úgy tisztelti minapig Máriát mint a magyarok királynéját. Szűz Mária, Magyarország védasszonya,

TÁRCSA

Folán emlékezete.

(HALOTTAK NAPJÁN.)

Csöndes szobámba ülök egyedül.
Süvöltve fú a szél az ablakon,
Harangzúgást hord röpke szárnyain,
Mi a multakba vonja lelkemet,
Hiszen ma van a holtak ünnepe . . .
Szívemnek is kedves halottja van.
Gyermek koromnak játszótársa volt
A kedvés lány, kit rég a hant földöz.
S lelkem elszáll sirjára könnyeit
Kiönti ottan veszteségeért,
Mit okozott a kegyetlen halál,
Fagyos kézzel letörve őt korán,
Ki alig látott tizenhat tavaszt . . .
Mint játszadoztunk ketten gyermekek;
Te, vigabb voltál, én a szomorúbb
És üldözök a tarka szép lépét.
Mit a jelen mosolyogva ép adott.
De multak évek s a vigabb leve
A másikonál is búsbabb szomorúbb;
Míg az felejtini már jobban tudtál,
És a csalódás úgy nem érte őt. —
Eltitkolá a kedves jó leány,

Hogy e világban kedvét nem leli
S a míg mosoly ült halvány arcain,
Szívbe dult emészto fájdalom,
Mely megemészte ifjú erejét
S levitte őt a komor hant alá . . .
Ó kedves testvér, lelkem szebb fele.
Mondd: jobb e ott lenni, mint volt idefenn.
Hol annyi sebzé gyöngéd szívedet.
Vajh megleled-e ottan mind a jót,
Nemest, mért itt hiába esde szüid. —
Ó sokszor vagy eszemben énnekem
S ha olykor-olykor kicsiny sírodon
Szélid szellő legyinti arcomat,
Hiszem, hogy a te elhunyt szellemed,
Mely feljőve a sírnak mélyiből,
Hogy vigasztalja busuló szívem,
A míg imádkozom kereszteden
Szélid lelked örök üdvéért . . .

Viz Zoltán.

MEMENTO MORI.

A „Korunk“ eredeti tárczája.
(KÉPUNKHOZ.)

„Búsan szól a kis harang: halottak napja van.“ — Sárkulva hull a levei a sírhalmokra . . . Hullás közben oly édesen susog: „Oda lém már nem fáj semmi.“ Oly édesen pihennek meg a sírhalmok felett, mintha tudnák, hogy

egyedül csak ott van a nyugalom, a boldogság . . . Szeretettel símulnak a rideg hantokhoz; örködnek a halottak álma felett, nehogy azok felébredjenek és újra kezdjék az életet: a szenvedést.

A fák disztól fosztott ágait megmegrázza az őszi szél. Letépi róluk az utolsó levelet is. Oly szomorú minden, még a természet is. Eltűntek a rét tarka virágai; lehullott a fákról a levél. Csendes az erdő, dalnokai messze délre költöztek el, a hol még dalol bűvös-bájos hangján a kedves csalogány. Fűtyül a szél, a lég lehült teljesen.

Ruháját keblén összevonva fiatal lányka siet a temető felé. Kezében koszorú, szemében köny, keblében fájdalom. Kis keze remegve tartja a koszorút, mintha félne, hogy elvezíti édes anyjának szánt drága kincset.

Igen, kincset ér a koszorú, melyet a szeretet fon s melyen a fájdalom könyei ragyognak.

Meggyorsítja lépteit. Csakhamar eléri a temetőt. Félénken lép a halottak birodalmába. Kebléből sohaj tör elő. Az első, melyet megpillant: anyja keresztje. A setét szempillák lezáródnak, de átszivárog rajtuk a köny.

Néhány lépés még — és a kedves sírhalomhoz érkezik. Letérdel az egyszerű kereszthez és fájdalmasan zokog.

„Anyám, oh édes jó anyám!“

Összekulesolt kezeit égfelé emelve, imádkozik szívből, érzelemmel — anyjáért. Majd lehajol és megcsókolja a kedves hantokat. Könyei hullnak; mind megannyi gyöngy, mely a szeretet tárházában, a gyengéden szerető

vallásos és hazafi cultus tárgya egyszersmind. Képe leng a magyar zászlókon s a hazafi, mint Peercodex egyik költeménye bizonyítja, úgy sóhajt fel hozzá, mint ki az ellenség megnyomoritója, a királyok jó tanácsadója, a magyarok megoltalmazója. Máriához fordul a régi magyar örömeiben, bujában. Neki tulajdonítja a nyert győzelmet, hozzá menekül, ha az Isten karja nehezül reája s a vesztett csaták után fájdalmasan, panaszosan zendül meg a „Boldogasszony anyánk.”

E hangot, ez érzelmet, mely megnemesítette a régi magyar hazafias költészetet, találjuk Mindszenty verseiben. Ő mint igaz magyar, hű fia Máriának. S azt a lángoló érzelmet, szeretetet, mely szívében égett, hatalmas vonásokban, gyönyörű, szebbnél szebb képekben fejezi ki. Egy magyar költő sem adott még szebb, oly szeretettel, oly megadással teljes, oly meghatározó szavakat a magyarok Nagyasszonyának ajakára, mint Mindszenty Gedeon. Meghatóan festi a fia halála fölött búslakadó István királyt, ki bizalommal veti az égre könnyes szeméit, s ahhoz fohászkozik, kinek szüzi keblén látott világot a mennyek fia, őt kéri, hogy álljon örül kedves hazája mellé, hogy megértse a jog s szabadság törvényit. S ha majd a nemzet vét, érvét majd gyakorta, midőn önfelével szembe áll.

És ha megessapja Isten a haragvó,
S reá boszúja retendő hadat ró,
Sirasd Ráchelnél még keservebben,
Részvételt kelte égi Bethlehemben.
(Szent István végsőhaja.)

S Mária a szűzek szűze biztosítja pártfogásáról:

Csak lábaimhoz fuss te jó magyar nép,
En kérek áldást majd békés hazádra.
S ha véres sikra szállnod kellene:
En leszek, aki zászlódat vezérelm,
En harezaidnak védő szelleme!
(Magyarország védasszonya.)

Mária lábainál erős, hatalmas volt a magyar. Tornyosultak, enyésztek a zivatarok; Sajó, Csele partján megkondult a lélekharang és a nemzet, bár haldokolt, de meg nem halt. Nem, mert megoltalmazá őt égi királynéja. S mégis, mégis a hon teledni kezdé égi anyját,

azt az anyát, ki nyolczszáz évig vele együtt könyezett, s míg mások lábaihoz futnak, e hon, az a hon, melynek ő királynéja, az nem siet eléje. Oly megható a panaszos szavak, melyeket Mindszenty Mária szájába ad, hogy bár ismeretesek, de meg nem állhatom, hogy ide ne irjam

... és jönek százan, ezren,
Csak te nem jónél édes, drága hon?
Ki nyolczszáz évig veled hűn könyeztem.
A nemzet sujtó mely fájalmakon!
Ki diadalid merész lobogóját
A dicsőségnek síkján hordozám,
S áttörve veled annyi vérfolyón át
Hittel rebegted: édes védanyám!

Hát elfeledted, hogy örömkönyüm hullt
Szabadságnak édes kelyhibe?
Hogy szent hatalmam Rodostóig elnyult,
S reménynyel telt meg a hűnek szíve.
És elfeledted, hogy multad reményit
Az anya keble híven érlelé?
S reményid élnek! mert köszirtre épít,
Ki bizalommal néz az ég felé.

Oh szép, dicső hon, magyarok hazája!
A teljesülés áldott küszöbén
Flgyelj anyádnak ezredes szavára;
Kettő tesz nagygyá: Isten és erény;
Szabad léssz, ám vess sorsat életedre,

Egy nagy jövőd vár léptedre;
De bármí érjen, szűm tied örökre,
Atkozz vagy áldj, — az éretted remeg.
(Zengő szobor.)

Igy állítja elénk Mindszenty az Isten anyját, Magyarország Nagyasszonyát. Mily fájdalmas, szeretettel teljes szavak. —

(Vége következik.)

A pályaválasztás a hit és ész világánál tekintve.

18. A kereskedői pálya.

Nincs megtiltva gazdaggá lenni, magának gond nélküli életet szerezni, maga és családja számára a jövőt biztosítani akarni. Csak az van megtiltva, hogy a gazdagság után rendkívül törekedjünk, szüntelenül arra tüggeszteni a szívet, s azzal rendetlenül élni. Örökké igaz marad a

szentírás szava: „Akik azon vannak, hogy gazdagok legyenek, igen könnyen a sátán törébe esnek; s ismét: „Minden bajnak gyökere a birvágy.”

A kereskedői pálya mindenek előtt az idejglens szerzeményre tekint, mind az által itt is mindenek előtt tiszta szándék, mérték és önuralom, a legkomolyabb becsületesség van parancsolva. Aki ezen pályára akar lépni, annak előbb azzal kell tisztába lenni, hogy van egy az Isten által megállapított határ, a mit keresztül-lépni soha sem szabad.

A veszély legfőképp abban fekszik, hogy a kereskedő abból él, amit szerez s annál kényelmesebben él, minél többet sikerül neki szerezni, — míg ellenben más állásokban a többé, vagy kevésbé változatlan létforrások meg vannak jelelve, például meghatározott fizetés által, mit a szellemi tevékenység határoz meg. A kereskedő tehát közvetlenül szeme előtt tartja a szerzeményt és hasznót, míg például a biró, tanító, orvos inkább az eszményi felé törekszik, ha mindjárt abból földi előnyt is szerez.

Igaz, miszerint ezen pályán van valami csábító. Míg más pályák legtöbbször bizonyos függő viszonyban állanak a magasabb állás- és parancsolókhöz: a kereskedő maga ura, senki sem kormányozza ide s' tova és nem függ a hatalmasabbak kegyétől, vagy személyétől. Ezenfelül ezen pálya a saját tevékenység és vállalkozási szellemnek igen tág mozgási tért enged.

Vizsgáld meg tehát magadat, aki e pályához vonzódol: vajjon elég erős vagy-e a veszélyekre, a melyeket előbb vázoltam és amelyek igen komolyak? Gondold meg továbbá, hogy a tanuló idő is nem kevésbé veszélyes. Igen sokszor kerül az ember az irodában épen oly üres fej, mint gögös, sokszor műveletlen, legfellebb félig művelt emberek oldala mellé, kikannál meggondolatlanabban és elvetemültebben beszélnek mindenről, még magáról a legszentebbről is, minél kevesebbet értenek ahhoz. Ezekkel szemben rendületlenül állást foglalni és saját elveit megvédeni, csalfa beszédük és életmódjuk

szívben terem. Fájdalmas zokogására a néma viszhang felel.

Oh te kedves, jó leány, miért nem sírsz és imádkozol az élőkért?

Anyád már boldog, nem szenved többé.

Oh ti rideg hantok, miért nem adjátok vissza az árva, elhagyatott leánynak egyedüli támaszát, miért zárjátok el szerető csókjai elől a kedves, jó anyját?

Ne sírj leányka, az Isten nem hagyja el az árvákat! Órangyalod vigyáz lépteidre. Ne sírj! Töröld meg könnyű halvány arcodat és imádkozz az élők azon sokaságáért, kik megvetve erkölcsi, vallási és társadalmi törvényt a rossz útra tértek.

Imádkozz azokért, kik oly ösvényen haladnak, mely a kárhozat felé vezet.

Az ima megnyitja a leányka szívét, keblében csillapult a fájdalom, a keresztényi megnyugvás átszellemíté arcát. Csendes boldogság honolt azon.

Boldogok azok, kik sírni és imádkozni tudnak!

Boldog volt a leányka is. Szívét már nem tépte annyira a bánat. Nem érezte már magát oly elhagyottnak.

Az ima erőt adott neki elviselni az egyedül-lét iszonyú fájalmát.

Csendesen felkelt térdelő helyzetéből. Körül nézett. Csendes volt a temető; csak itt-ott térdelt egy alak a kemény hantok mellett.

Az igazán érző szív nem czégeskedik fájalmával. Korán kijő a temetőbe, leróni a kegyelet adóját szeretett halottja iránt.

Diszes, családi sírbolt körül bérruhás szolgák forgolódnak. Cziczomázzák a sírt, igazgatják a koszorúk szalagjait s oly félve tekintenek az elvégzett munkára attól tartva, hogy az „úr” nem lesz megelégedve a diszitással, hogy haragosan jó majd haza a „megtekintés”-ről . . .

Hej úgy szokott az lenni a nagyvilágiaknál! Csak kimennek megtekinteni — halottak napján — a felekesített sírt és ezzel vége! Elég lón téve a kegyeletnek! Elég a társadalmi, illetve a meg szokás követelményeinek. — (Tisztelet a kivételeknek, — ezek előtt meghajtom magamat.)

Este van. Az égen a csillagok milliói ragyognak. Fényárban úszik a temető is, mintha az égbolt visszfényt vetett volna rá.

Diszes sírbolt előtt előkelő család. A férfi kalaplevéve . . . hallgatja neje megjegyzéseit . . . Mellettük a család reménydús sarja nézi a diszes márványemléket, melyekre fényt a mécs világa vet. Elmerengnek a szalagos koszorún, azután imádkoznak . . .

A márvány-keresztre szomorú fűz borul . . . Olykor-olykor odaüti a szél a kereszthez. Olyan fájó, síri hangot ad . . .

A diszes emlék közelében egy földmives térdel az egyszerű fakereszt előtt és összetett kezekkel imádkozik.

Távolabb öreg pár beszélget.

Hej sógorasszony minden évben találkozunk e szent napon a temetőben — mondja az öreg ember.

Koszorút viszek az öregem sírjára, tudja, minden évben mégteszem ezt — volt az asszony válasza.

Tudom nem sokáig tart már!

Talán már jövőre . . .

Ugyan ne beszéljen úgy sógorasszony! Lássá az öreg Balogné már nyolczvan éves, mégis itt van közöttünk. Déduokáját is kihozta a temetőbe.

Elhetünk még mi sokáig.

Adja az Isten, de nem hiszem. Isten megáldja, sógor, sietek az öregem sírjához.

— Adjon Isten jó éjszakát.

Az éltes nő sír mint egy gyermek. Zokog a porladozó kereszt mellett. Az élet súlyos terhei nyomokat hagytak arcán, — redőire hull a könyek zápora. A galambósz hajjal játékot űz a szél. De őt nem zavarja semmi. Nem tud a világról semmit; elfeledi a nyomorteljes éveket, el a bús özvegységet, nem hall, nem tud semmit: csak imádkozik. Imádkozik és boldog.

Példát vehetnének tőle azok, kik azt hiszik, hogy a földön nincs boldogság — a pénzen kívül.

Igen, a földön is van boldogság, és ezt a hit adja meg. A hit az üldözött kebel sebére a nyugalom édes érzetét csepegteti. Felvillanyozza a lankadó erőt, a sorssal meghasonlott lelket kibékíti végzetével.

Ime az éltes nő, kitől a sors mindent elrabolt, kinek vállaira annyi szenvedést adott, a hit védszárnyai alá futva: boldognak érzi magát. Imádkozik a kedves halottért.

által meg nem ejtetni, nem csekély feladat, ami nagy lelkiismeretesség get és jellem szilárdságot tételez fel.

19. A papság.

Amily magasan áll a lélek a test felett, amennyivel fölülmúlja a természetfeletti a természetet: oly magasatos katolikus szempontból a papi pálya a többi pályák között.

A pap igazságot mond; jogköre azonban a lelkek, — megköt, felold, amiért csupán csak lelkiismeretének s Istennek magának tartozik felelősséggel. Ő törvényeket hirdet, megvilágosítja azokat és megtartásukat sürgeti, — ezek azon törvények, melyeket a legbatalmasabb Sinai hegyén adott, melyek minden időben és helyen érvényben vannak, a melyek mindenkit köteleznek, még magukat e föld nagyjait és hatalmasait is, a fejedelmek s királyokat — azokat, kik itt e földön törvényezikket adnak. És ő az eget, vagyis az örök dicsőséget helyezi kilátásra annak, ki az isteni parancsoknak, tisztelje. míg annak, ki azokat átéli pokolt, örökös kint. Hol van az a földi bíró, ki követeléseihöz ily következményeket tudna csatolni?

A pap orvos; a betegségek azonban, melyeket ő gyógyít, a sebek, melyeket ő ápol lelki szenvedések és a gyógyulástól, amelyre neki kell közreműködni, nem a földi jóllét, az ideig tartó élet, vagy halál, hanem az örök élet, vagy örök halál is függ. Az eszközök tehát, melyekkel ő rendelkezik semmi esetre sem földi elemekből álló orvosságok a fölszentelés ereje az Isten titkainak kiszolgáltatójává teszi őt. Kegyelme az, égi üdv eszközök, amik az ő parancsára állanak és az ő általa megszabadítottak kik a lelki életnek vissza vannak adva, a lelki jóllétben újra megerősödtek sokkal nagyobb boldogságnak örvendenek, mint kik a testi bajoktól szabadultak meg.

A pap tanító; ő az isteni szavat hirdeti és magyarázza. Ő tanítja a kicsinyeket és megismerteti velök az üdvösség tudományát, szent vallásunk magasatos igazságait növeli a serdültebbekben; szüntelenül tanítja a felnőtteket is, a magasabb és alsóbb rangukhoz, a nagyhoz

és kicsinyhez, a gazdaghoz és szegényhez fordul, elrémíti a bűnösöket, megerősíti az igazakat, vigasztalja a megsomrodottakat, támogatja az elesetteket. bátorítja a csüggedteket, — mindenki számára van éltető szava — a szószéken, a töredelem székében, az iskolában, a betegágyon, a magántársalgásban. És az ő szava „erővel ellátott“-nak szava, aki küldetését onnan felülről kapja, hogy az emberiséget Istennek nevelje.

A pap harcos — Isten tisztelete érdekében, az ő lelkek feletti jogainak és birtokának védője, harcol az emberiség legnagyobb javaiért, az igazság és erényért. Haddal támadja meg a Legmagasabbnak ellenségeit, a sátánt a világot és az emberi fonákságot, a sátántól elragadja a lelkeket; a világiás szellemnek ellene áll, a szenvedélyeket kiirtani törekszik. Fegyverei lelkiek. — Az imádság, a szó a példa: a hit imádsága azonban „áthat a felhőkön“ — az Isten szava „kétélű, mert minden kard“ — tehát az erény példája is csaknem ellenállhatatlan. Zászlója a kereszt — ugyanaz, a mely egykor győzedelmes kedve minden ellenségén — dicsőségesen fog tündökölni az égen.

Szent üzenet folytat a pap. Természetesen nem arany az, a mi ötkésegteti ami őt arra ösztönzi, hogy a világ kellemeiről, családról lemondjon és országokat keresztül járjon, tengerre szálljon. nagy veszélyek- és sérelmeknek tegye ki magát: halhatatlan, Krisztus vérével megváltott lelkek azok, melyek után ő vadász, ezeket törekszik ő birtokába keríteni, hogy velök az égi Atyának kincses kamaráját gazdagítsa. Ezek az ő gyöngyei, valóban nemes kövek megbecsülhetetlen drágaságok, kincsek a melyeket maga a királyok királya óhajt.

(Folytatása következik.)

ISOTTA.

— Történeti beszély Cantu Cézárától. —

Fordította: dr. Rada István.

Tizennyolcz-husz éves koromban, dolgaim miatt vagy mulatságból, gyakran mentem a comoi tón Leccotól Colicoig. Akkor még ter-

vezete sem volt még annak a csodálatra méltó útnak, a mely nem rég nyert befejezést; a most ismét megnyílt gőzhajó-közlekedés sem volt még meg, s ezért ez utat vásáros hajón kellett megtenni, a mely este indult el és reggel ért rendeltetési helyére. A társaság mindig nagyon vegyes volt: legnagyobbbrészt vásárról hazatérő kereskedők, néhány paraszt és asszony: ritkán akadt valaki, a kivel beszélgetni lehetett volna. Az éj tehát hallgatás közt telt el, s csak néhanéha szakította meg a csendet a tisztító tűzben szenvedő lelkekért való ima, a melyet a legöregebb hajós fenhangon kezdett el s a többiek váltakozó karban kísérték.

Egy szokatlanul tiszta, világos éjjelen a hajó orrán álltam, karomat a fölöttünk kifesztett ponyva egyik tartója körül fonva, és ábrándoztam, a mit az ember húsz éves korában a tengeren és ifjú reményekkel telve oly szívesen tesz. E remények közül a mai napig nagyon kevés ment teljesedésbe, még igen sok a jövő melében van elrejtve, de a legtöbb füstbe ment, keserű csalódást hagyva hátra.

Midőn véletlenül megfordultam, melletttem egy középkorú, tisztos külsejű papot pillantottam meg, a ki gondolatokba merülten tekintett a távolba.

Beszélgetésbe eredtünk. Erintette a tudósoknak a tavat illető kutatásait. Azután sötét hegyhátakon izzó mészkemenczék kötötték le figyelmünket, a melyek hatásos korszorút képeztek apró tűzhányó vulkánokból. Mutogatta a romba dőlt várakat, beszélt a kolostorokról, s valami — nem tudom, melyik — Theodolinda királynéről, a ki, állítása szerint, a Vareuna fölött kiemelkedő magas tornyot építtette; én pedig a viz csendes felületén ismeretlen okokból keletkező barázákra tettem őt figyelmessé.

— Néze csak, mondám, mily tiszta az ég kékje! Nem úgy tűnnek-e fel oda fönt a csillagok, mint megannyi fényszigetecske a megmérhetetlen légtengerben?

Mily szép, mily magasatos a halottak emléket tiszteletben tartani! Mily lélekemelő tiszteletükre ünnepet szentelni. Még a harang is ünnepélyesebben szól. Hangja rezgésbe hozza a szív húrjait.

Boldogok azok, kik szívük bánatán a szeretett halott sírdombja felett enyhíthetnek, kik koszorút helyezhetnek oda — azon hantra, mely annyi szeretetet takar előlük és a világ elől.

Hej — de a kik távol vannak és csak távolról küldhetik könyeiket, sóhajukat oda — arra a hantra, mely alatt a szív nem érez többé. E sorokat írva, fájdalmas kérdés fogamzik szívemben.

Vajjon, ha majd meghalok, lesz-e valaki, lesz-e egy lény, ki könyázott koszorút hoz síromra? . . . Vagy talán a szeretett lények akkor már mindnyájan nyugosznak, pihennek a föld ölelő karjai között?

Ki tudja? . . . Csak is a jó Isten!

Vajjon az én síromon lesz-e gyertyafény? Vagy talán két csillag fog fényt vetni rá? . . . Tudom ez lesz rájuk írva: „Hűség.“

Szomorú dolog, nagy erkölcsi hanyatlásra mutat, hogy vannak oly egyének is, kik e napon e szent helyre csakis azért jönnek, mert látni akarják az ünnepély lefolyását. Vagy talán azért sem? . . .

Lehet, hogy csak látni akarnak valakit.

Miért háborgatják jelenlétük által a hívek imáját? Nem találnak más helyet a csevegésre? . . .

Tettük nem lesz elfeledve!

Eljő a nap, a feltámadás napja, midőn az egy igaz bíró előtt fognak állni, midőn elveendik büntetésüket.

Halottak napja van! Imádkozzunk a szebb hazába költözött lelkek üdvéért.

Feltámadunk! Ismét látni fogjuk azon szeretett lényeket, kiket a halál angyalának hideg csókjai a túlvilágra szólítanak.

* * *

A távolról harangszót hoz felénk az őszi szél. A rózsaszirmait dér lepi be. Pirulva hajlik a tövisek fölé, mintha elrejtőznék a szél romboló hatalma elől. Nem oly régen volt az, midőn még a napsugár csókjai ébreszték fel őt, — a virágok királynéját, nem oly rég volt az, midőn még a nap csalfa sugarai harmatgyöngyös kelyhében furdének . . .

Hol vannak most? Miért nem jönnek védeni? Miért nem fékeznek meg a vihart? . . . Miért engedik tépni — őt — a vihartól — őt — a kedvenc virágot?

Szegény rózsák! Nem tudod azt, — hogy semmi sem örök a föld alatt?!

Viruló szépséged eltűnt, mint a tótükren a habfodor, elhervadtál, eloszlott az illat, melylyel magadhoz vonzád bámulóidat . . .

Kiterjeszté szárnyait feletted is az enyészet anyala. A fagyos szél lép az ágról és sebes szárnyakon ragad hegyen-völgyön keresztül. Visz messze-messze. Végre ledob egy kopár sziklacsúcsra. Körüled pusztaság. Kőhalmaz közlűl gúnymosolyt hint feléd az elszáradt ka-

tang-kóró . . . Hirdeti az egyenlőséget, melylyel a szeretet jár karöltve.

Szeretet a sír ölen, egyenlőség a halálban.

Látod, mily kegyetlen a végzet?! Életedben ragyogó pompa környezett, szép voltál, kedvence az embereknek . . . S most? . . .

Előtted a rideg való!

A sorsnak kénye felemel bennünket a földi boldogság égi honába. S miért? — Hogy a szenvedés feneketlen örvényébe dobhasson.

Környezzen bár bennünket pompa, fény, figyeljenek bár parancs-szavunkra bérruhás szolgák: ne feledjük el a jó Istent. Legyünk bár szegények, küzdjünk nyomorral — ajkunk azért ne nyiljék panaszhangra, mert: a végzet útjai ismeretlenek.

* * *

Kialszanak a gyertyák, a mécsek lángjai. A bánatos, kesergő hívek haza indulnak az egyenlőség, a szeretet honából . . .

A temető ismét csendes, néma lesz. Benne csakis a szeretet és mulandóság anyala örökdik.

Fütyül a szél, tépi a levelet. Elviszi disznek azon sírokra, melyekre a szeretet . . . a kegyelet . . . nem helyezett koszorút.

Talán olyan sírhalomra ejti le a szél a sárgult rózsaszirmot, melyeket már nem ékesíthet fel senki . . . — mert azok is, kik eddig azt tévék — pihennek rég' a temető csendes ölen . . .

Thott Károly.

— Igen viszonzá ő, ki nem érez láttukra élénk vágyat, magasabbra szállni, mint azok, magasabbra, tisztább, mulhatatlan fénybe?

Es hallgatagon néztük az eget, a hegyeket, a tavat.

E közben közel értünk Olciohoz. A vizből sötéten emelkedett ki Bellagio előhegye, a mely a tavat két részre osztja.

A hajón levők az ottani vár birtokosáról kezdtek beszélgetni.

— A kik azelőtt laktak ott, mondá egy öreg ember, nem voltak mindig oly jók, mint a mostani gróf úr; nemde, főtisztelendő úr?

— Fájdalom, nem, felelé a pap; különös dolgokat beszélnek rólok. De nagy az Isten irtalma s bizonyára meg is bocsátott nekik.

En nem voltam az az ember, ki czélzásokkal beértem, és közébbi felvilágosítást kértem. Leültünk, és mindnyájan figyelmesen hallgattunk, midőn a lelkész azon az egyszerű és szíves módon, a mely oly szép tulajdona az isteni szeretet papjainak, megkezdé elbeszélését.

* * *

A ki a Bellagiv előhegyet háromszáz esztendő előtt látta volna, a természet báját nem találta volna másnak, de igenis az em-

beri kezek munkáját. A sötét tölgy- és fenyő-erdő akkor épüget tekintett le onnan, de teljes fiatalságában. A fákon keresztül párkányzatos kőfal volt látható, a melynek lőrésai gyakran küldöttek halált és veszedelmet a tavon járó hajókra; különösen a mussoi vár úr, Gian Giacomo Medighino háborúja alatt. E bástya minden oldalról körülvette a még meglévő várkastélyt, a melyet a Sforzá-k, Milánó urai által marchesei méltóságra emelt Stanga építtetett. Oly szép volt egykoron, hogy herczegek és királyok is laktak benne. Nem messze tőle a kis kapuczinus templom egyszerű tornya volt látható. Furcsa találkozás a szent békének és a kegyetlen háborúnak, jámbor szerzeteseknek és marczona katonáknak, szenvedésnek és vigasztalásnak, ércztorokoknak, melyek tüzet és lángokat okádtak, és a harangok ércz nyelvének, melyek a viharban eltévedt hajókat utba igazították.

Miután Medeghino-t megfékeztek és onnan eltávolították, s V. Károly a milánói területet meghódította s a pártokat féken tartotta, elhallgatott a harci zaj.

De nem csillapodott le a vihar Isottánál, ama kastély úrnőjének keblében. Harmincz éve daczára még mindig fiatal és szép volt; csak a szem árulta el lelkének nyugtalanságát. Egy este, fekete bársony ruhába és finom fehér musselin köténybe öltözve, egészen egyedül ült az egyik erkélyen, a mely a villákkal még be nem hintett Fremezzina-ra és az Intelvi-völgy távoli hegyeire tekintett. A lenyugvó napot nézte, a mely, mielőtt San Zeno magaslatai mögött eltűnt volna, még egy utolsó sugarat küldött s reszkető fényével megaranyozta a csendes tavat.

Az elmélkedés órája volt. Ki nem érezte ezt még önközül? Kit nem fogott el a bizonytalan fényben tündöklő esti csillag látára édes mélabú, ki nem tért nyugodtan magába, egy tekintetet vetve a multra? Nyugodt e magába térés csak azoknak, a kikben

tiszta, erényes érzelmek honolnak, — de Isottánál nem volt meg ez. — A természet békéje, a szüretől hazatérő paraszt nők éneke, a kik a tavon lassan tova sikamló csónakokon eveztek, neki is eszébe juttaták ugyan a nyugodtabb gondolatokat, ifjú korának napjait. Eszébe jutott az idő, a mikor még mint ártatlan leányka, ama virányokon, a hol az Adda a Póval összefoly, a megerősített Piz-zighetone és a tornyokkal koszorúzott Cremona között rejtekben és szegénységben csendes gondtalan életet élt. Eszébe jutott a szelid atya, anya és a nővér szeretete, a zavartalan békében átélt napok, az esti ima, melyet édes álm követett. Azután hirtelen lelki szemei előtt állt a nap, a melyen Lucillo, Stanga marchesino fia, egészen ama vidékig jutott zajos vadászás közben, s az éj által meglepetve, atyja házában szállást kért. És az a nap volt utolsó nyugodt napja. A nemes értett ahoz, miként lehet a nők tetszését megnyerni; Isotta pedig vigyázatlan volt, s az apai intések nem voltak képesek a szívéken sarjadoszó büszkeséget gyökerestül kiirtani. A nemes szerelemről beszélt, ő elől szédítve, és ártatlanságának vége volt. — A paraszt leány a cremonai paloták csodált és ünnevelt hölgyévé lön.

HALOTTAK NAPJÁN. (Szövegét lásd a távezében.)

De midőn az első mámor elmúlt, a nemes megvetette az alacsony származású nőt és másokat tett eléje. Jsotta, ki a férfit, a ki őt az erénytől elidegenítette, sohasem szeretete — mert csak a becsvágy vezette hozzá — most új bűnökben keresett szórakozást és feledést. A Stanga-palotában nemsokára gyalázatos jeleneteket tudtak róla beszélni. Ezért a nemes elhatározta őt közelébe eltávolítani; de nem fért össze önérzetével, hogy a leányt, a kit maga hozott egy erkölcsileg megromlott körbe, ismét visszataszítsa a semmiségbe, a honnan kiragadta.

Az atyja által a Bellagion épített kastély a legkényelmesebben és legpompásabban volt berendezve. De mióta a cavargnonik, a francziák és spanyolok párthívei kalandozásaikban a tó partját pusztították, itt nem volt több nyugodt hely. hol a falusi élet kellemeit élvezni lehetett volna, hanem folytonos harcok színhelye lön. S még rosszabbul ment a dolog, miután a rettegett Medeghino Mussoba magát befészkelte, s erődtett helyzetében éveken keresztül vitéz ellenállást tanúsított V. Károly és I. Ferencz túlnyomó hatalmával szemben.

Az elhagyatott bellagioni kastélyt jelölte ki tehát Tucillo Stanga a megvetett Isotta lakhelyéül, ott, száműzetése daczára, független, gondtalan életet éljen. De szívesen elhallgatom, hogy milyen életet élt. Mit használta

azokat az utálatosságokat szellőztetni? Szolgálatába fogadta Medeghino néhány bravóját és gondolását, miután ez fészkeből kiűzetett. Miként ez, ő is gyönyörűséget talált abban, hogy viharban és zivatarban kiment a tóra, vakmerő csinyeket vitt végbe és másokat rászedett, valószínűleg azért, hogy becsutellen tettei által azéhoz hasonló hírnévre tegyen szert. Látják ott azt a sziklalapot? — Ha valami-kor meglátogatják azt a bájoló helyet, egy mély hasadékot fognak majd önknek mutatni, a hova Jsotta kedveseit letaszította, ha meg-unta őket. Legalább ez volt a hír, a mely azonban a rosszat mindig túlozza.

E változatos életpálya vonult el most fáradt lelke előtt, s gonoszságának és bűneinek emlékenél ébredni érzé szívében a lelkiismeretet, s habár nem akart rá ügyelni, mégis sürgetően emelte fel szavát. Egy idő óta már gyakrabban megszállta őt ez elégedetlen komoly hangulat, s belátta, hogy csak szigorú bűnbánat vagy tisztességes szerelem nyithatja meg ismét előtte az utat a társadalomba. De miként fért össze a vezeklés puha életmódjával? Súlyos szerencsétlenség, váratlan vesztés talán rábirta volna őt; az undor és unottság, a mely most gyötörte, csak haszontalan kétélyeket keltettek benne, de erős elhatározásokat nem. A másik esz-

köz is sokkal csábítóbb alakban jelent meg előtte, mióta Gualberto Morone lovag lakott szomszédságában. Ez fia volt a francziáknál és spanyoloknál annak idején oly hatalmas leccoi grófnak, Girolamo Morone-nak. Ez, midőn az akkori politikai viszonyok kívánságai szerint alakultak, egyik fiának megszerzte a modenai püspökséget, a másikat pedig, Gualberto-t, állami szolgálatra szánta. Ez mint gondolkodó és a haza barátja, a kor szerencsétlen viszályai alatt, borzalommal vette észre, hogy a fejedelmek már nem a jogért és szabadságért, vagy dics-

vágyból, hanem a külföldiek intésére kell harczolnia. Látta, hogy Sforza Ferencz, az utolsó sarjadéka ama családnak, a mely ép úgy örököse volt a lombard szabadságnak, mint a lombard zsarnokságnak, miként sflődött az erőt felülmuló teher alatt; látta, mint küzdöttek a hatalmasok fegyverekkel és fufanggal a herczegségért, s végre mint következett be a szegyenletes béke, a mely a fiakat, a kiknek a haldokló atyák reményteljes jövőt vélték hagyni, vagy lealacsonyításra vagy néma tespedésre kényszeríté.

Egy ástás, mely a hajó mélyéről volt hallható, figyelmeztette a jó papot arra, hogy kihez beszélt; ezért mérsékelte a hangot, melyen az utóbbi szavakat mondotta, és folytatá:

A lovag ekkor elkeseredetten visszavonult az államügyektől és a harcztérről s a tó csendes partján keresett feledést. Körülbelül harminczöt éves volt, s homloka magán viselé a sok gondolkodás nyomait; de miután hivataláról lemondott, fájdalmas úr maradt lelkében. Mert azzal tölté idejét, hogy minden irányban bekalandozta a tavat, csak bottal fegyverkezve bejárta a hegyeket és jót tett, a hol tehetett. A magányban gyengéd vágy szülemllett szívében, a mely előbb, a világ zajában, nem jöhetett felszínre; s mivel nem szentelhette életét a haza nagy érdekeinek, elhatározta, hogy

nőtül vesz egy bájos, szeretetre méltó leányt s ennek oldalán nyugalomba élvezi napjait.

Az utóbbi napokban gyakran megfordult Jsotta kastélyában. A szoba ajtajában, a melyben a hölgy gondolatokba merülve időzött, most is megjelent egy szolga, fáklyával kezében, és Morone lovagot jelentette.

A várúr nő összerendezte, de intett, hogy szívesen látja. Benső izgatottsága visszatükröződött arcán. Ez volt a férfit, a kit a jövőt illető ábrándjaiban látott; ez volt, a ki neki rangot és nevet adhatott. Gyakori, majdnem mindennapos látogatásai s az udvariasság, a melyet az úrnő iránt tanúsított, reményt keltek ebben, hogy megnyeri a szívét. Azért, mióta ismerte őt, főtörekvése volt erkölcsös életet élni, a bűnt és annak árnyékát kerülni s magát olyan jónak mutatni, a milyennek az képes, a ki nem az. (Folyt. köv.)

HALOTTAK NAPJÁRA.

**Köny rezeg arczomon, szívemben fájdalom,
... Halottak napja van — róluk szól bús dalom.
A lantnak hurja ma: fájdalmas hangot ad,
A régi seb helyen ismét csak kin fakad.**

**A régi bús napok előttem lengenek
Villámmal sújtanak, miként a fellegek;
Szívemnek rejtekem fájdalmam lángra gyúl
S a multnak könyihez: a könyek árja hull.**

**A lelki harc közepé egy bús hang is vegyül
A mely imára hiv emlékeim közül;
E hang oly égi most az est homályiban
... Oly búsan hirdeti: halottak napja van.**

**Nem csendes e napon a boldogok hona,
Szegényt és gazdagot egy érzés vonz oda.
Egy érzés? .. vagy talán megszokás .. tüntetés!
Óh mert a hú kebel ma napság oly kevés.**

**Halottak napja van! Ünnepe van e napon
Élénség út tanyát a néma hantokon.
Ezernyi gyertya láng, ezernyi könyes arc
S millió ... kebelben oly kínos lelkiharcz.**

**Könyekkel öntözött virág a halmokon;
Remény a szívekben, sohaj az ajkakon.
Óh melyik lesz örök: köny-e vagy virág?
Lehet, hogy a remény, melyet a hit ad!**

**A fájo sebeknek ezernyi kin sorát,
Szegények gazdagok egyenlőn' érzik át;
Az üldözött kebel a sorssal harcra kél
Vérző sebére irt — és szebb jövőt remél. —
A küzdéshez erőt az egekből uyerünk
Remélve harcolhatunk, túrve küzdhetünk.
Szent vallásunk vigaszt és reményt ad nekünk:
A siri éj után — örök életre ébredünk!**

Thott Károly.

A cserfa élettörténete.

Irta: Csongor.

(Vege)

III.

Cserfánknak különben minden baja mellett sem volt panaszra oka a természet mostohasága s a fülemile hűtlensége miatt, mert volt szép társasága; tavasszal, midőn fölébredt téli álmából, a tövében nyíló ibolyák ezrei üdvözölték őt kellemes illatukkal, s midőn ezek a szerény virágocskák elvirítottak, helyükbe jött a gyöngyvirág, mely az ibolyához hasonlóan nagyon jól érezte magát a cserfa körül, s az annak lombjai által nyújtott oltalmat szintén kellemes illatával hálálta meg; a kuszó borostyán pedig télen-nyáron egyenlő hévvel tartotta átölelve a cserfa természetes derekát, fényes zöld leveleivel díszítve a faderék megbarnult kérget. Hát még a kuszó rózsza (rosa setigera),

mely a fa ágaiba kapaszkodva, azokat gyöngéden körül ölelve, kuszik föl a magasba s ott a tiszta légkörben pompás virágokat nyit; azokat mintegy hálából, a tapasztalt vendégszeretetért, az átfont fa lombjai közt szórva széjjel, míg a nagy levelű vad szőlő, minthogy a tavasz nem hoz neki virágokat, a mulasztást ősszel hozza helyre. Az októberi nap csókja fürteit vérvörösrre festi s leveleit aranyzinüekké változtatja. Ekkor lángoló festonokkal díszítik az átlett hű barátot, így hálálva meg az általa nyújtott támaszt és oltalmat.

Azonban a lyan-fajok ajándékai nem mindig ily ártatlan természetűek. Buja növések közben magukba szívják az átfont fából az életet s a virágzó vampyrok megölik a törzset, mely nekik támaszt nyújtott s tenyészetüket elősegíti. De minő halál ez! A kedvesnek folytonos ölelése és csókja alatt meghalni, csupa kéj és gyönyör között; s aztán a halálban is az ölelő karok közt maradni, mintegy jelképeül a síron túl is lángoló örök és változatlan szerelemnek!...

Ily virágzó vampyroktól azonban meg volt kímélve a cserfa, hanem azok helyett szomszédos volt vele a babérfa, csipkétlen sötét fényű leveleivel, melyek mintegy arra hívatják, hogy koszorút kepezzenek a költő s a hős homloka körül.

Erre már nem irigykedett a cserfa, mint a jegenyefára, pedig ennek talán több apró virágos népe s csücsáig felkúszó gyönyörű felkúszó kedvese volt, mint kettőjüknek együtt véve, de azért a fülemile még sem szállt reá soha: a cserfa iránt való jó indulatból-e vagy mivel a babérlevelek erős illata elkábította volna, azt már nehéz lenne biztosan meghatározni.

A következő tavasszal, midőn a cserfa születésének száz éves ünnepére az ibolyák s azok után a gyöngyvirág sokszorozódva jöttek hű barátjuk üdvözlésére, míg utánuk a kuszó rózsza teljesen át- meg átfonva az izmos fa derekát, bimbóit félnék gondossággal annak keblére szorítá s kinyílt szingazdag virágait egybefonva a cserfa leveleivel, erre az ünnepélyre oly koszorút kötött, a minőben csupán az őserdőnek ily hatalmas ura részeseülhet, nagy szomorúság várt a virágok ezreitől ünnepelt s fiatalabb társaitól irigyelt hősüinkre.

A fülemile ismét eljött a koszorúrózsa virágaival díszített gazdag lombokra s elkezdett fájdalmas, szívszaggató hangon dalolni; a kis dálnoknak keble úgy hullámozott, a cserfa még a picinyke szív verését meghallá, de sejtelve sem volt az óriási fájdalomról, mely azt dulta.

A dalos madárka önmagáról is teljesen megfeledkezve, reggeltől alkonyig csattogott, s midőn a búcsúzó nap aranyvörösrre festé az erdő lombjait s annak zöld éjszakáját tündéri ragyogású árnyalattal bevonva az erdő lakóinak oly látványt nyújtott, minőben gyarló emberi szem csak nagy ritkán gyönyörködhetik, s a miriád virágocskák kelyhe megnyílt, hogy illatukkal vegyenek bucsút magas pártfogójuktól, mely oly nehezen tud megválni tőlük s visszavonultával ragyogja be legszebb fényével szeretteit: A kis dálnok egy utolsó sóhajjal esett alá a cserfa lombjairól élettelenül.

A szegény kis dálnoknak szíve szakadt meg, mert párját az erdő tulfelén megfojtotta egy gyilkos ragadozó!...

A fülemilével együtt a kuszó rózsának három teljesen kinyílt virága hullott alá, szemfedőként betakarva a kis dálnokot, hogy vele együtt porladjanak el!

Következő ősszel a cserfa is elhullatta leveleit s bánatosan szenderült el hosszú téli álmára, megkopaszodva, hogy álmódjék az elmúlt napok boldogságáról, mely nem tér vissza többé, mert a kis dálnok elnémult örökre...

Midőn hosszú téli álmából azután fölébredt, cserfánknak kellemetlen szomszédosága támadt az erdő szélén a mult évi árvíz által hátrahagyott bűzös mocsárban, melyből éjjelenként kékes lángok lobogtak föl s táncoltak a levegőben.

Ebből a bűzös mocsárból azonban tavasz derekán ragyogó zöld levelű folyondár kelt ki, sebesen futva a cserfa jegenyefa közé, a jövevény levelei oly üde ragyogásnak voltak, hogy alacsony, piszkos származását feledve, mind a két fa magának óhajtotta a kábító szép démont.

A folyondár pedig mint valódi kaczer nő, negédeskedve fordult majd egyikhez, majd másikhoz, de végül mégis a jegenyére kapaszkodott föl, göresösen átkarolva indáival a fa derekát.

Az orchydea, ez volt a jövevény, messés gyorsasággal kúszott föl a jegenyefa legfelső csucására s a forró nyárrban kibontotta ott, a magas légkörben bájainak tüházát, fantasztikus alakú virágaiban, melyek mind megannyi gonoszokodó, csábító ingerrel rezegtek a tiszta légtben, gyöngé, de kellemes illatot lehelve ki.

Mennyire fájt a cserfának, hogy a gyönyörű, majd tiszta hófehér, majd vörösbarna s fekete pettyeskékkel tarkított mindenféle különös alakú virágok nem ott pompáznak az ő koronáján.

S mily büszke volt a jegenye, hogy a szép asszony őt választotta magának.

De aztán nem soká tartott a cserfa irigykedése, mert cakhamar kezdte észrevenni, hogy a boldog jegenyének életereje mindinkább fogy, s alig pár év alatt annyira senyvedt, hogy szánalom volt reá nézni!

Egy újabb tavaszkor pedig, midőn az erdőnek már minden lakója fölébredt téli szenderéből, a jegenye még mindig nem akart ébredni; már a szomszédos cserfán a kuszó rózsza, sőt a jegenyét átfonva tartó orchydea virágai is javában virítottak, s a jegenye még sem ébredt, mert a pár évi együttlében, a szép gonosz asszony kiszívta egész életerejét s öleléssel megfojtotta őt!

Bezzeg örvendett ekkor a cserfa, hogy a gonosz démon nem őt szemelte ki áldozatul, mert ilyen halállal, bármily édes, gyönyörteli legyen is az, még a kedvesnek folytonos ölelése s csókja közt sem óhajtott örökre elszendörülni; hősiesége már szebb halált kívánt magának s a gondos anyatermészet nem is a végre szánta őt, hogy asszonyi ölelés s csók közt pulyán végezze küzdelmes, de azért még is szép életét.

Az orchydea, mint valamennyi virágzó vampyr, elhalta után is átölelve tartotta megőlt kedvesét s a magasra felnyúló élettelen jegenye-fát évről-évre gyönyörű virágkoszorúval fonja át, így emelve sokáig tartó emléket a kiszáradt, karesú növény fának.

Egy forró nyáron, midőn a cserfa már születésének kétszázadik évét élte s az erdő népe le nem írható, le nem festhető pompával ünnepelte az erdő hatalmas fáját; midőn a catalpa (catalpa liliendron), világos zöld, tropikus nagy leveleivel s fölfelé törekvő dús virágfürtjeivel; e mellett a tulipánfa (rhus copallina) ezer meg ezer piros és sárga kelyheivel, melyeknek szabályos tulipán alakja s színeik ragyogása a legelkényesztettebb szemet is elbájolná: a szumaksz (rhus

texicodandren, rh. aromatica) vörös és barna bányony göbeivel; a pópók, a szpireák, vad azaleák, rhododendronok, mirtusok, diócserejék s ezer más, mind megannyi gyümölcsöt hozó virágok gyönyörű sűrűségbe folytak össze s abból a különféle folyondárok smaragd szökökútai löveltek fel, merész gyöngédséggel szorosan fűződve a büszkébb erdei fejedelmek törzseihez s ágaihoz s azoknak kergébe s ágaiba benőve, zöld hullámaikat a legmagasabb csúcsokig felszökötve s onnan ismét leereszkedve a földre, melynek anyai keblébe új gyökereket vertek, — a felhőtlen égből földet rázkódtató csattanással csapott a villám az ünnepeit cserfába, mely lerogytában magával ragadta a körülötte levő vazallusokat is.

Az erdő pedig remegve figyelt a bíróra, ki óriásainak egyike fölött tartott ítélőszéket.

Azonban a természet pantheonában még a romlás is a szépség céljaira szolgál s a lerogyott óriás cserfatörzs nem kevesebb változatosságot hoz az erdei képbe, mint a mohlepte sziklacsúcs, mely a virágzó cserjéből emelkedik fel.

János bácsi és Olivér unokaöcscse.

János: Mi drágább az operánál?

Olivér: Az a nagy nemzeti színjáték ott a Sándor-utcában, a mit képviselőháznak neveznek.

Eddig alig tartottak öt-hat előadást... azaz pardon!... ülést, s máris egynegyed milliónkba van a mulatság.

János: Ime itt a képviselőház október havi számadása, a mely bizonyára érdekelni fogja az olvasóközönséget.

Elnök havi illetménye	1,000	frt
Elnök I. félévi lakbéré	1,000	"
Háznagy havi illetménye	100	"
435 képviselő napidija szeptember hó 5 napjára á 5 frt 25 kr.	11,943	"
435 képviselő napidija október hó 31 napjára á 5 frt 25 kr.	74,950	"
435 illetéket képviselőnek I. félévi lakbéré á 400 frt	164,000	"
7 jegyzőnek jegyzői díja október hó 28 napjára á 5 frt 25 kr.	1,029	"
Hivatalnokok havi fizetése	2,145	"
Hivatalnokok egy negyed évi házbéré november 1-től	1,515	"
Terembiztosok félévi ruha-átalánya november 1-től	515	"
Szolgazemélyzet havi fizetése	977	"
Szolgazemélyzet egy negyedévi házbéré november 1-től	426	"
Ruhatárnokok egy negyedévi ruha-átalánya november 1-től	50	"
Fiókpósta havi járuléka	31	"
Dologi és háztartási kiadásokra	2,500	"
Nyomda költségre	2,500	"
Előre nem látható kiadásokra	1,000	"
Könyvtár részére	450	"
Összesen	265,231	frt

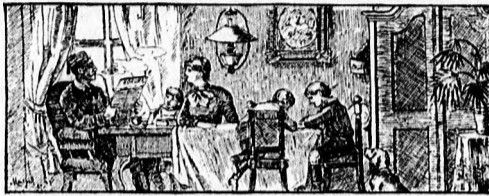
Tájékoztul megjegyezzük, hogy a képviselő, ha csak egyetlen ülés is van egy hónapban, egész havi díjait megkapják. A képviselőház tisztviselő-kara és szolgazemélyzete pedig rendes évi fizetésben részesül.

Olivér: Tehát 265,241 frtjába került az országnak az október havi alkotmányosdi. Ugy-e szép belépti-díj?

János: És mit végzett ez idő alatt a t. Ház? Talán hat ülést tartott összesen.

És mindjárt az ötödik ülésen a nyakunkba sóztak új adókat; kicsavarták a szánkából utolsó vigasztalónkat: a pipát.

Igaz, hogy ezek a törvényjavaslatok még nem szavaztattak meg, de hát ez már csak idő kérdése.

Heti krónika.

A kath. kör fényesen halad, már is nagy az érdeklődés. Nehány főúr is adta ígéretét hozzá, köztük a legkiválóbb kath. főurak. Mihelyt a százas bizottság együtt van, az ünnepélyes megnyitó gyűléshez a meghívók kiadatnak. Vidéki olvasóink becses figyelmét szintén felhívjuk. A kik a fővárosban meghívóra igényt tarthatnak, sziveskedjenek szerkesztőségünkhöz fordulni. Forsitan!

A fővárosi kiállítás, melyet az orsz. közp. női bizottság a szentséges atyának felajánlt ajándéktárgyakból rendez és a t. hó 18-án tartott ülés határozata értelmében máre hó 21-én meg akart nyitni, a jövő hétre halasztotta el. A kiállítás — mint jelentve volt — a t. kegyesrendűek épületében e hó 28-án — pénteken — meg fog nyitni és három napon keresztül október hó 30-ig fog tartani. Ezen elhalasztásnak oka abban keresendő, hogy Magyarország hercegprímása, Simer János bibornok-érsek ő emja értesülvén az orsz. közp. női bizottság szándékáról, kegyes volt kitalásba helyezni, hogy az általa felajánlandó pompás ajándéktárgyakat is leküldi a kiállításra, mi által a kiállítás úgy gazdagságban, mint érdekességben természetesen csak nyer. — Ezenkívül újból küldöttek még ajándéktárgyakat: Schopper Gy. roznói püspök ur maga pompás misemondó-ruhát és sok egyházi fehérneműt; a nagyvárad, eddig is fáradhatatlan és nagyérdemű hölgyközönség több szép egyházi fehérneműt; a t. Rózsa-növérek a fővárosból gyönyörű sajátkezűleg dolgozott oltárterítőt, valamint mise- és karingre való csipkéket sat. sat. A kiállítás valóban gazdagnak és érdekesnek ígérkezik.

A Józsefárvaházi kápolnát ma áldotta meg 10 órakor ft. Kanovits Béla esperes plébános úr segédlettel. Jelen voltak az ünnepélyen a Józsefárvaházi bizottság alelnökén Heinrich Istvánon kívül: Horváth-Rózsa tanácsos urak s mások a tanács részéről. A megáldás után az esperes ur néhány szót intézett a jelenvoltakhoz, kik a kápolnát egészen betölték, melyekben esetelé e kápolna nagy áldás, nagy jótétemény az intézet lakóira s a környékbeli hívekre. Majd a hazai történelemre hivatkozva, feltüntette, hogy szt. István, ki oly böles törvényekkel rendezte az ország ügyeit, hogy sz. László, a ki soha esatát nem vesztett, hogy Hunyady János a törökök réme, s I. Mátyás, kinek igazságosságát a közmondás is hirdeti, szóval hazánk történelmének kimagasló alakjai

mélyen vallásosak valának, s e vallásosság tette őket azokká, a mik tettek — nagyokká — tisztelteké. Buzdítá ennek alapján a jelenvoltakat, (különösen az árvákat) hogy a vallások miatt ne szégyeljük magukat, de gyakorolják azt mindenkör, a többi közt ugy, hogy az Úr Isten hajlékát — s a most megáldott kápolnát is buzgón látogassák. A beszédet sz. mise követte, melyen az árvák (elemi osztályú tanulók) négyes hangban gyönyörűen énekeltek. Hogy mennyi vesződséggel járt ezen énekek betanítása, azt legjobban t. Bócz J. úr ezen intézet egyik tanítója tudná legjobban megmondani. No de fáradságát fényes siker koronázta. A sz. mise után, melynek vége 1/2 12 óra táján lett, mindenki — a hivatalos s a nem hivatalos vendégek) — hazafelé tartott, minek utánna az ünnepély bevégeződött. Mindezekhez azon forró óhajátomat esatolom, vajha a kápolna, mely a nagyobb helyiségből e szóval kisebbre helyeztetett át, hétről hétre szűkebbé váljék — a hívők buzgó látogatása következtében.

A magyar delegatio tagjait ő felsége e hó 29-én fogadta. — **Uj trafik-törvény** nemsokára tárgyalva lesz — jobb szivart nem igen fognak összegyártani a törvényekkel. — **A zentai plébános-választás.** Említettük egy táviratunk után, hogy Zentán plébánossá Appel Ede, adoriáni plébánost választották meg. Mint most nekünk írják, a választás ténye annál nevezetesebb volt, mert ezúttal gyakorolta először a város ama kegyűri jogát, hogy plébánost válaszson. A választáson 175 képviselő szavazott egyhangulag Appelre. — **Az egyszeri obsitos** semmi ama halasi civis mellett, ki a „Budapest”-nek azt írja, hogy Halason netto 4 órát töltenek mindennap a gyermekek a templomban. — **Gróf Festetich Tasziló** magánkápolnáját ismeretlen tettes kirabolta, azonban már elfogatott. — **Senyey báró** néhány hétre délvidékre utazik egész sége helyreállítására céljából. — **Schlauch** nagyvárad püspök Bndapestre érkezett. — **Cairoli testvérekért** a szokásos évi emlékünnepelet a Villa Gloriánál a radikálisok az idén is megtartották, de csekely részvét mellett. Egy szónoktól, ki a Vatikánt megtámadta, a rendőrség elvonta a szót. — **Kath. legényegylet** alakul Nagyváradon. Eljen! — **Erdély hódolata a nagy pápa iránt.** XIII. Leo szentséges atyánk ötvenéves papi jubileuma alkalmából a Magyarországon kibocsátott hódolati iveket az erdélyi egyházmegyében 17,048 hívő irta alá. E szám mint közművelődési adat is igen érdekes. — **A jobbpárti kath. legényegylet** f. hó 23-án szini előadást rendezett. Az előadást karének előzte meg. Előadottt Ábrányi Emil egyfelvonásos vígjátéka „A végrehajtó.” Ezt követte: Die Verlobung bei Laternenschein. A műkedvelők előadása tapsokat aratott a szép számú közönségtől.

Megjelent: „Szuž Mária virágos kertje,” havi folyóirat a bold. szüz tiszteletének ápolására a 10-ik füzete. Egész évi ára 1 frt. Szerkeszti Tóth Mike. Ajánljuk ez épületes folyóiratot t. olvasóink figyelmébe.

Megjelent: „Jézus szentséges szívének hírnöke,” havi folyóirat, Szerkeszti Tóth Mike. A folyóirat egész évi ára csak 1 frt 50 kr. A beküldetett októberi füzet igen épületes és hasznos tartalommal bővelkedik.

FRISSITÓ.

A megfizethetetlen oroszlán.

Az anyósokról annyi sok izetlenséget írtak már össze, hogy jóízű ember nem szívesen fog az újabbak olvasásába. Az alábbi azonban, mint egészen új variációja az elcsépeelt tárgynak, megérdemli az elolvasást.

Egy gazdag üzletember terjedelmes parkjának egy részében állatkertet csinált s az övéi mulattatására vadállatokat vásárolt össze. Valamelyik külföldi városban fölkeresett egy állatkereskedőt, a kinél szép oroszlánokat lehetett vásárolni. Kiválasztott egyet és megkérdezte, mi az ára. A kereskedő azt válaszolta, hogy ez az egy nem eladó, hanem mutatott neki másokat. A vevőnek azonban csak az az egy tetszett és ismételve az ára után tudakozódott. — Akkor sajnálom, — válaszolt a kereskedő, — de nem kötünk vásárt. Nincs az a pénz a világon, amiért ettől az oroszlánról megválnék! — Miért? — kérde a venni akaró elesudálkozva. — Ez az oroszlán a múlt évben az anyósomat falta föl, válaszolt a kereskedő.

A 46-ik zsolttart tanította a rektor az iskolában, előmondatolás útján.

„Isten a mi mélységünk,
Midőn ránk tör ellenségünk.”

A második sort a gyermekek kissé félreértvén, tele torokkal kiáltották a rektor után:

— Minden rektor ellenségünk!

Egy válópör tárgyalásán.

Mit a férj a hozzáintézett kérdésekre felel, az asszony zsebkendőjével takarja el bánatos arcát és keservesen sír. A vizsgálóbíró megvan hatva s indignálódva szól a férjhez:

— Nem szégyenli ön magát, nejét, egy huszonöt éves gyöngéd nőt oly durva bánásmódban részéssíteni?

Az asszonyka egy pillanatra fölkapta a fejét s zokogva igazítja helyre a bírót:

— Boesánat, csak huszonnégy éves vagyok — aztán újra átengedi magát fájdalomnak.

Szerény orvos.

— Doktor úr — így szólott egy hálás pácziens, midőn betegsége után első sétája alkalmával orvosával találkozott — életemmel vagyok önnek adósa s ezt soha sem fogom elfeledni

— Ön túloz — viszonzá a praktikus orvos — ön nekem csupán 60 frttal adósom 20-szori látogatásomért és reményem, hogy ön ezt nem fogja elfeledni!

Pénztárnál.

Utazó: Kérek három harmadik osztályú jegyet! Egyet nekem, egyet feleségemnek, egyet az anyósomnak.

Pénztáros: Az anyósa erre a vonatra nem kaphat jegyet, mert egyik kocsis tele van betegekkel s azoknak pihenésre van szükségük.

Megadta neki.

Pistike: Gyula, te nagy számár vagy!
Gyula: De te még nagyobb!
Papa: (mérgeesen) Mit lármáztok, ép úgy csináltok, mintha a szobában más nem is lennel

Tanár: Mondj egy összetett főnevet. No, nem tudsz? hát vigyázz ide: haj, főnévkenőcs, ez is főnév. Most tedd össze e két főnevet és mondd ki egyszerre.

Diák: hajkenőcs.

Tanár: No, látod, hát most mondd meg, hogy micsoda főnév az a hajkenőcs?

Diák: P o m á d é.

Az iskolából

Tanár: Amicze X. feleljen a történelmióról s mondja meg nekünk, hogy mikor, vagyis mi által szenvedte Magyarország a legnagyobb csapást?

Diák: (Hátulról sugják: A tatárok bejövetele által.) A tanárok bejövetele által

Művészi büszkeség.

— Higyje el kérem, hogy ez idő szerint Budapesten csak három festő van, a ki művész számba jöhet.

— És kik azok?

— Az egyik én vagyok, a másik kettőnek a neve hirtelen nem jut az eszembe.

Jó kifogás.

Háziaszony: Ugyan Lizi, siessen hát! Soha se lesz kész a munkájával!

Szobaleány: Már régen készen volnék vele, ha nagysága nem perelne mindig; de így arra kell hallgatnom s a munka marad.

A „Téli esték”-ből.

Mihály gazda nagy beteg volt, még csak pálinkát sem ihatott, mert az orvos megtiltotta, pedig érezte, hogy a sok keserű orvosság mellett az is jó volna.

— No hát nem bánom — mondja egy nap az orvos — most már ihatik egy pohárkával.

— Félóránként vagy óránként? — kérdi Mihály gazda nagy örömmel.

— Apám én megházasodom.

— Eredj már te bolond, csak nem ment el az eszed.

— Hát apámnak elment, mikor édes anyámat elvette.

— Dehogyan ment, hanem azóta jött meg.

Zseborára vágyott a Miska gyerek, s mikor kérdezték tőle, hogy mire kellene az neki:

— Hát csak azért, szeretném látni, hogy mikor delet harangoznak, csakugyan 12 óra van-e?

Hencegett az uri gyerek az iskolában társai előtt, s különösen nagyra volt vele, hogy az ő ősei mind nagy urak voltak.

— Hát aztán mit cselekedtek valami olyan nagy dolgokat? — kérdi az egyik iskola-társa.

— Hát ruhát varrattak a te őseiddel, — válaszol az úrfi gúnyosan,

— És máig sem fizették ki, — vág vissza a másik.

Az már más!

A pápai igazgató az elébe citált 5. osztályu gymnázistának:

— Az rád a panasz, hogy megverted a gazdádat, igaz ez?

— Igenis igaz!

— S miért tetted ezt?

— Azért mert „te”-nek szólított és ezért a herkö páttert is pofon ütöm.

Az már más! Elmehet ön haza.

Megtörtént.

— Mit keressz fiam a naptárban?

— Tanárunk nevenapját.

— Hogy hívják?

— Schneider.

Szerkesztői üzenet.

Honthy István. Legközelebb adjuk az eredményt. Képzelteti mennyi a teendőnk most!

Esztergomiaknak. Hol késnek az éji homályban. Bpest növ. papság Nem kaptunk még értesítést a kiadványról.

Lévay M. Napokban küldöm. Ezentul kérek rendszeresen, te és én is rendszeren fogok küldeni.

J. M. Csütörtökön Fehérváron voltunk.

B. József. Szerkesztőnk szombaton néhány napra Bécsbe utazott a lap ügyében.

B. Aladár. Kedden várunk.

B. J. Malaczk. Miért nem irsz? Légy szives néhány kath. család címét tudatni velünk.

H. László. Beküldött versét nem használhatjuk.

K. Vilmos. Üdvözlőnkét küldjük a czímekért.

T. Sándor. Munkáját más laphoz küldje.

Crispi. A milyen furcsa neve, annál furesább dolgozata!

Jóakaró olvasó. Indítványa csaknem olyan, mint fából vaskarika.

Sch. V. Igéretem — üdvözlétemmel.

A „ZENELAP”

időnként értékes
zeneművekkel jelenik meg.

Előfizetési ára:

Egész évre 6 frt, félévre 3 frt.

Az előfizetés legzélszerűbben postautalványon történik.

A „ZENELAP” szerkesztő és kiadóhivatala:
Budapest, VIII. k. üllői út 4. sz. a. létezik.

NB. Az 1887. januártól a „ZENELAP” mellékletül, a zeneműmellékleteken kívül az „Általános zenészeti lexikon”-t is közölni fogja. Ez félívenként, könyvalakjában fog megjelenni.

A zenét kedvelőknek és tanulóknak nélkülözhetlen és becses segédkönyvül fog szolgálni.

Kalap-gyári raktár.

Alapítatott
1852.

Szabott
árak.

SKRIVÁN FERENCZ

Budapest, kigyóter.

Papi selyem (Cylinder) kalapok 6—7 frt,
legfinomabb diszkalapok 9 frt.

Cylinder-kalapok rendes alakban 5 frttól
12 frtig.

Kemény kalapok minden alakban 2 frttól
6 frtig.

Puha kalapok minden alakban 1 frt 50 krtól
5 frtig.

Házi-, utazó- és vadász-táskák 60 krtól
4 frtig.

Nemez utazó-csizmák 1 frt 50 krtól 6 frtig.

Nemez házi czipők bőr vagy nemez talppal
1 frt 50 krtól 3 frtig.

Nemez talpak hideg és nedvesség ellen
15 krtól 50 krig.

Megrendelések pontosan és lelkiismeretesen lesznek eszközölve.